

Uthénula, Leonidász és a többiek

A HUNGÁRIA KÖRÜT Városliget menti szakaszán, a Vegyipari Kutatóintézet nemrégén elkészült impozáns, csupa-üveg épületének majdnem a szomszédságában múlt századbeli szürke házikó szérenykedik. Hajdan külvárosi iskola volt, falai között a város peremén lakó munkások fiai, leányai tanulgatták a betűvetést. Jancsik és Mariskák neve van beróva — ősi diákhangományok szerint —, az iskola pincéjében elhelyezett, megrokkant, kiselejtezett padok lapjaira. Ha azonban egy tanterembe lép be a kíváncsiskodó, s a jelenleg is használatban levő padok fölé hajol, szokatlan feliratokat betűzhet: »It üld Anasztázia 1963-ba« — hirdetik az ákombákom betűk, s Anasztázia mellett Athénula, Leonidász, Iliász neve sorakozik.

A föléjük hajló 6—10 éves tanulók görög gyerekek. Szüleik a fasiszta Görögországból menekültek ide, mert ott — az ellenállási mozgalomban való részvételük miatt — börtön, száműzetés várt volna rájuk. A gyerekek már mind itt születtek Budapesten, tudnak is magyarul, amikor az iskolába kerülnek — sokan közülük magyar nyelvű óvodába jártak —, de helytelen magyarsággal beszélnek. Ők »az orvosba mennek« s »a táblához írnak«. Az itt tanító magyar nevelők bizony nagyon fáradtságos munkával érik el, hogy tanítványaik a beszédben s főképpen a helyesírásban a negyedik osztály végére a kívánt színvonalra jussanak. Igaz, a gyerekeknek sincs könnyű dolguk! A magyar tanmenetben elő-

írt anyagon kívül görög nevelőktől naponta anyanyelvi oktatást is kapnak. A szülők segítségére pedig nem nagyon számíthatnak, hiszen maguk sem tudnak még jól magyarul, másrészt nagyon elfoglalt emberek. Ezért a 229 tanuló-ból 210 napközibe jár.

MÉLY ÉRZÉSEK jellemzik őket. Még nem látott hazájukat nagyon szeretik. Képeket gyűjtenek görögországi tájakról, s azt a napköziben rendezgetik, mutogatják egymásnak. Manolisz Glézosz az eszményképük, kisfiát testvérként szeretik. Rengeteg újságból kivágott képük van, amely a görög politikust és fiát ábrázolja. Érdeklí őket Magyarország múltja is. Egy alkalommal a következő meglepő kérdéssel fordult hozzám az egyik tanuló: »Kivolt nagyobb államférfi: Árpád vagy Périkész?«

Tanítóikhoz nagyon ragaszkodnak. Ha otthon cukrot kapnak, egy szem legalább jut belőle a tanító néninek.

Politikai kérdésekben érettebbek, mint hasonló korú magyar társaik. Ez szüleik múltjával magyarázható. A Karib-tengeri válság idején napokig heves Kuba melletti beszélgetéseket folytattak a folyosón, még a nyelvtan-órai példamondataikat is ebből a témakörből vették, bár erre senki sem hívta fel a figyelmüket.

Tornatermüket ebben az évben szerelték fel bordásfalal, gyűrűhintával, mászóúddal. Boldogságuk határtalan volt! Év végéig kiváló fegyverező eszköz maradt: »Aki az elméleti órákon sokat izeg-mo-

zog, az majd tornaórán pihen!»

Dolgozni nagyon szeretnek. Az iskolai virágos kert az ő közreműködésükkel jött létre, bár a hivatalsegédeknek sok aggodalmat okozott az ást, kapát nemcsak földmunkára, hanem vívőkardként is használó »sok jó segítség«. A konyhából erőszakkal kell kitenni őket, mert terítésre, tállásra, asztalleszedésre a heteseiken kívül is nagy számban akad jelentkező.

MINDENÜK MEGVAN, nem nélkülöznek semmit, csak szüleik tekintetét fátyolozza el gyakran könny, valahányszor a Görögországban maradt hozzátartozóikra gondolnak. Sokan 15 éve nem látták édesapjukat, édesanyjukat, így gyermekeik nem ismerik a nagyszülőket.

A hiányzó kisebb családért szeretnénk mi, magyar nevelők kárpótolni őket.

Grusz Lászlóné

Budapestre vonatkozó újságcikkek			
Szerző:	Grusz Lászlóné		
Cím:	Athénula, Leonidász és a többiek		
Forrás:	Pedagógiai Könyvtár		
(Hely)	1963. máj. 20.		
(Idő)	(Köt. v. füz.)		
(Oldal)	(Oldal)		
Tárgy	372.1		
Hely	Görögnyelvi iskola		
Idő	1963.		
Személy			
Helyszám			
OSZTÁLYOZÁS			